

Poutník

OBČASNÍK BRNĚNSKÝCH

140
UNITÁŘŮ

12

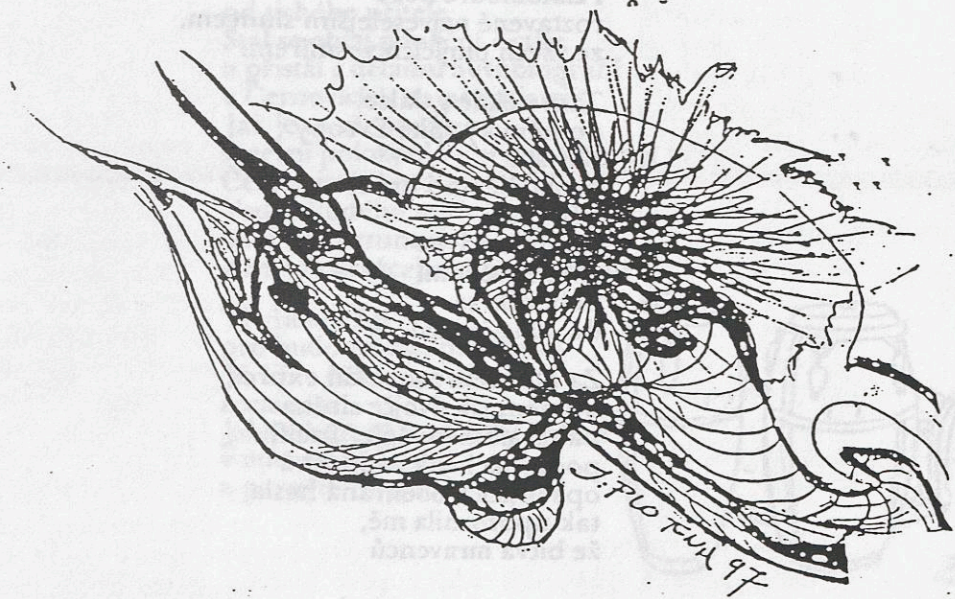
Jarmila Plotěná Meditace

Od zapomnění do rozpomenutí
provázej nás svým mocným slovem
a časem zatmělého Slunce ved' nás
jak vodiváš ty, kteří bloudí ve tmách.

Mrákoty setři nám z očí,
znamení, která nám zanecháváš kéž čteme.
Na tváři Země necht' nacházíme Tvoje stopy
a poznáváme.

Moudrost pradávných věků
v hlubinách ukrýváš a na každém
na tváři Země.
Nám zapomnění je údělem a dřímota,
modrou planetu, která nás má donést k Tobě
jak šílení plavci svoji loď, ničíme.
Neznáme svoji cestu.

A přece jsi ukryl v útržcích prastarých příběhů,
v kamenech Země, v svatyních chrámů a
činech reků
původní poselství lidskému rodu:
nejkratší cestu - od Země k Tobě.

Bohumil Houser
Meditace v australském pralese
(1949)

Mou mysl
přibily bouře
na Jižní kříž
dnes ji kdosi sejmul
a položil na trosky
bleskem zasaženého eukalyptu.
Probouzím se z mdlob únavy
parna Rudého moře
tří bouří prožitých
na plavidle o jménu Protea
pod Panamskou vlajkou, –
u skalnaté Kréty,
mezi Skotrou a Ceylonem
před Adelaidou...

Pozoruji:
skalnatou propast pode mnou,
ztrácející se vodopád
v zeleni australské buše
křivku pěšiny na dnu kaňonu
žíznivě pijícího moskyta,
armády bojujících mravenců,
roztržený dopis
i zlatomodré nebe
roztavené nejveselejším sluncem,
ze všech plujících vesmírem.

Tam někde v dálce, –
do němoty zpité Evropy
slzy spí
probdělé noci hrůzy
dělí pláč
zemřelo dávno
choré svědomí
nehodilo se
do staletí vražd.

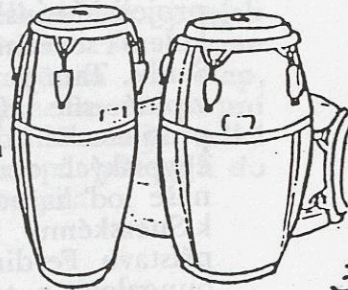
Za obzorem zahoukal expres
po něm jak dvojče siréna
na teralbském dole "Pacifik"
podnítila hěna papoušků
opakujících obehnaná hesla
tak upozornila mě,
že bitva mravenců

pod spáleným eukalyptem
dosud neskončila,
i když se zdá,
že červení vítězí
žlutí bojují
zarputile dále,
jen osamělý bílý tulák,
v němém úžasu pozoruje,
všechnu tu barbarskou činnost
připomínající plně mechanizované
velkoměstské jatky.

Roztržený dopis
přišel ze srdce Evropy
píše jej básník
jež zapálil plakáty tak
že věří v nejužasnější
na této planetě,
věří v meteor nalezený na Sibíři,
jež stále v duhových barvách hýří
věční, věří jistě víc,
nežli selahové, co stavěli
s mladickým nadšením pyramidy,
on věří víc nežli sv. Augustin
či chrabří legionáři volající:
Bud' pozdraven Césare,
my na smrt jdoucí
Tě zdravíme!

Roztržený dopis je
od tichého přítele.
Stal se obětí pouliční čistky
a přistál s detailní autobiografií
v Černovicích na psychiatrii.
Jak je to vše vzdálené, –
ševerní polokoule – srdce Evropy!
Černovice!
Vedra Rudého moře!
Víra bez rozumu!
Armády krvácejících mravenců!

Ti všichni žijí
pro budoucnost, pro iluse!
Já žiji v přítomnosti
zcela sám
jak pohozený hornický kahan
v australské bushi
a parným dnem zhasínám!

Cesta k australským domorodcům (1948-1949)

B. Houser

Jako všechny mé nejdější cesty, byla i tato neplánovaná. Bída a nezaměstnanost v tehdejší poválečném Německu nutila mezinárodní uprchlické organizace IRO pracující pod patronací OSN k emigraci uprchlíků, kteří obdrželi tzv. IRO politický status. Cesta začala v září v uprchlickém táboře Ludwigsburg, kde jsme byli ubytováni v kasárnách bývalého protiletectvého pluku a i tam byl hlad. Musíte si uvědomit, že uprchlíci v té době neopouštěli Československo v salonních autobusech a autech, jako v roce 1968. Mnozí neměli v roce 1948 ani rezervní ponožky, či holicí strojek. Začátkem října 48 jsme vyjeli z Ludwigsburgu rychlíkem přes Mnichov a Brenerský průsmyk do Bolzana a Milána, kde jsme přesešli a nakonec opět přistáli v nějakých italských kasárnách v Turíně. Turín je krásné moderní evropské město, jehož panorama tvoří nezapomenutelné Monte Paradizo, vysoké přes 4000 metrů. V Turíně jsme čekali na další transport 14 dní, byly přísné lékařské prohlídky a řada emigrantů se musela podrobit operaci kýly a pod. Začátkem listopadu jsme odjeli po romantické trati do Janova, největšího italského přístavu. Nad ním se pnuly svahy Apenin, trať byla plná tunelů a viaduktů.

Kolem 6.11. jsme nastoupili na loď jménem Protea, v kabině upravené na přepravu vojska jsme byli čtyři. Kapitán lodi byl Rus, také emigrant a posádka byla mezinárodní. Vyjeli jsme z Janova časně ráno, všichni jsme ale byli na palubě a loučili jsme se navždy s Evropou. Přístav byl plný potopených lodí, jen jejich stěžně vyčnívaly z vody jako připomínky druhé světové války. Asi po hodině cesty se nám v dálce ukázal ostrov Korsika, později Elba a Monte Christo. Bylo nádherné teplo a krásná viditelnost. Potom jsme několik hodin projížděli kolem činné sopky Stromboli a když se počasí zhoršilo, tak jsme projeli Mesinskou úžinou, dále jsme potom jeli skoro dva dny kolem severního břehu Kréty a dorazili do egyptského Port Saidu. Tam jsme poznali, že válka mezi Izraelci a Egyptem je v plné síle. Izraelský stíhač nalétl na přístav a britské protiletectvé dělo spustilo palbu. K lodi přijela spousta egyptských obchodníků a nabízeli rozmanité zboží. Potom se naše loď zařadila do konvoje asi 50 lodí a zvolna se blížila k Suezskému kanálu. Projeli jsme kolem sochy stavitele přístavu Ferdinanda Lesepse. Po pravé straně byly krásné bungalovy a tenisové kurty pro britské důstojníky, po levé

straně byl v dálce Sinajský poloostrov se skalnatými horami a v popředí poušť, která se stále rozšiřovala. V dálce jsme viděli i obrysy pyramid. V Ismailii jsme opustili Suezský kanál, ale ještě před tím jsme na jezeře museli řadu hodin čekat, než projel konvoj lodí z jižní strany. Začalo úporné vedro, několik dětí onemocnělo. Cesta po Rudém moři byla jako po žhavé výhni. Teplota vody v koupelně byla 30 stupňů bez ohřívání. A teplo stále přibývalo. Po levé straně jen poušť, po pravé moře, blížili jsme se k ostrůvkům Asir a potom k Adenu, kde jsme se zdrželi jen hodinu. Potom jsme minuli Soktru a byli v Indickém oceánu. Zažili jsme první velkou bouři, byly také první pohřby onemocnělých dětí "shozením v pytli do moře". Jídlna byla prázdná, jen několik pasažérů ji navštěvovalo se mnou. Nikdy jsem nedostal mořskou nemoc.

Příjezd k Ceylonu je nádherný. I tam ještě byly vidět děla u vjezdu do přístavu, ale nejhezčí byl pohled na velehory uprostřed ostrova. Přistáli jsme a mohli si trochu prohlédnout Colombo. Byl jsem na starém holandském hřbitově, kde byli pochováni první evropští objevitelé Ceylonu, potom v hinduistickém a mohamedánském chrámu. Bylo strašné dusno, vedro, potkali jsme první buddhistické mnichy. Ceylon byl ještě anglická kolonie. Druhý den jsme z rána vyjeli opět na moře, kolem ostrova byly tišiny, moře bylo bez vln jako olej, ale i to se brzo změnilo. Přejeli jsme rovník a byl jsem na něm pokřtěn. Pak jsme se po týdnu začali přibližovat, opět v bouřce, k západní Austrálii a konečně dorazili do Freemantlu. Po výjezdu z Freemantlu nás celý den doprovázely dvě obrovské velryby, které pluly jen 100 metrů od naší lodi. Nad zádi neustále kroužil velký albatros a čekal, až kuchař vysype do moře odpadky z kuchyně. Od jižního pólu vál chladný vítr, který opět přinesl bouři. A opět měla, těsně před cílem, řada emigrantů mořskou nemoc.

Konečně jsme za slunného dne dorazili do Melbourne. Vítili nás keře rozkvetlého zlatého kvítí a nahodilí chodci nás nazývali Novoaustralany. Melbourne je velkoměsto, projeli jsme na nádraží autobusem a nasedli do vlaku. Když jsme opustili areál města, krajina se hned změnila ve step, ohraničenou plotem proti králíkům. Zažili jsme menší stepní požár a blížili se k městu Albury, v jehož blízkosti je velká údolní přehrada na Murray River. Pak jsme opět přesešli do autobusů a dorazili do vojenského tábora Bonegilla.

Australští domorodci - Aborigines

Před 45 léty, když jsem byl v Austrálii, jich bylo úředně 70000 a míšenců asi 30000. Byli roztroušeni hlavně na severu země v Severním teritoriu a potom ve středu a na jihu Austrálie. Přišli ještě v prehistorické době z Tichomoří ve třech emigračních vlnách. Patří k nejprimitivnějším obyvatelům naší země, pohybovali se tenkrát ve stepi i buši nazí, jen tu a tam měl některý kolem krku či na zádech kus zvířecí kůže, málo se umývali. Prístřeší si většinou nestavěli, jen jakési chatky, spávali na holé zemi, někdy si rozdělávali dva ohně a mezi nimi spali. Jako zbraně jim sloužil oštěp, vrhač oštěpu, palcát na vrhání a bumerang. Domorodci měli velmi nízkou úroveň technologie, neznali ani hliněné hrnce, ani luky. V jejich tlupách neexistují ani soudy, ani náčelníci. Jejich chování je kontrolováno strachem z nespočetných tabu, strachem z nadpřirozených trestů a veřejným míněním. Každá nová situace je posuzována a prozkoumávána radou starších. Domorodci žijí v tlupách, živí se sbíráním potravy, jedí i hmyz, žáby a ještěrky syrové, krátce po zabití. Táboří společně a neustále putují po jim dobře známé oblasti. Čas od času se tlupy shromáždí na posvátných místech, aby provedli iniciaci - zasvěcování chlapců v pubertě do mužství, či obřady přivolávání deště, nebo magické zjišťování stanoviště lovné zvěře. Všechna tato shromáždění jsou spojena s velkým psychickým napětím. Muži po sobě hází bezohledně oštěpy a ženy se k nim za velkého křiku přidávají. Rány jsou rozdávány a přijímány, je mnoho zraněných a někdy i některý na zranění zemře. To nikomu nevádí, v minulosti ho klidně snědli jako pochoutku v rámci svátečního obřadu. Když rada starších vidí, že se lid vybouřil, tak celý obřad zastaví. Bojovníci a zranění jsou usmířeni dočasnou výměnou svých manželek, tabu a pravidla pro soužití jsou krátkodobě zrušena. Rodinné vztahy jsou upraveny přísnými předpisy. Tak například jestliže muž uloví klokana, musí podělit všechny své příbuzné. Vztahy jdou tak daleko, že k některým příbuzným musí hovořit jen když k nim je obrácen zády a u jiných zase musí být v určité vzdálenosti. Někdy se mladí muži vydají na cestu dlouhou mnoho set kilometrů a navštíví mnoho tlup. Když se setkají, sednou si na zem a začnou vyjmenovávat svůj rodokmen. Jestliže se najde někdo, kdo si vzpomene na svůj příbuzenský poměr k němu, potom je ihned přijat jako příbuzný. Když se nikdo nenajde, může se najít sponzor, který jej pozná jako bratra. Jestliže se však sponzor nenajde, potom jej zabijí, protože neexistuje způsob, pomocí něhož by mohl žít

v tlupě. Je zajímavé, jak velké rituální obřady se zde konají s minimální technikou a vybavením.

Mýtické údobí stvoření světa se stalo ve snovém období "alchuringa", do kterého se může dostat i šaman ve stavu transu. Předkové alchuringa nebyli ani lidé, ani zvířata, ale měli vlastnosti obou.

Australští domorodci tvoří tajnou společnost, ve které ženy a děti jsou pouhými diváky. V pubertě je chlapec přiveden do tajné společnosti dospělých mužů, kde je podroben v buši zasvěcení, které dramaticky připomíná smrt a zmrtvýchvstání - znovuzrození. Za nářku příbuzných je chlapec přiveden na tajné místo v buši, kde jsou mu vysvětleny různé tabu a je týrán, až má jizvy po těle. Někdy je mu vyražen i zdravý zub, provedena obřízka, nebo je pokropen krví. Při obřadu se používá churinga, známá jako řvaní býka, která bylo známá i u našich prehistorických prapředků. Kus dřeva nebo kamene je přivázán na provaz a otáčí se jím ve vzduchu nad hlavou, přičemž vznikají tajemné hluboké zvuky.

Ve středním věku jsou muži podrobeni druhé, vyšší iniciaci obřadu smrti a vzkříšení. Jsou jim magicky vyjmuty vnitřní orgány a nahrazeny malými kaménky, které je obdaří nadpřirozenými silami. Potom mohou přivolávat dešť, zjišťovat na dálku hejna lovné zvěře, dostávají schopnost jasnovidnosti a schopnost léčit nemoci. Liší se však od zlo konajících kouzelníků, kteří mají schopnost provést pomocí telepatické sugesce i vraždu na dálku. Jestliže je v tlupě někdo takto zavražděn, je povolán šaman, který v transu určí viníka, pravidelně někoho, kdo je tímto kouzelnictvím již znám ze sousedního kmene. Pak se vypraví k tomuto kouzelníkovi ozbrojení muži s oštěpy a zabijí ho, aniž by jej příslušníci jeho tlupy chránili.

V Austrálii má každá domorodá tlupa totem - zvíře, nebo rostlinu. Z mnoha kmenů, ano z převážné části těch, které jsem znal za svého pobytu v Austrálii, jich dnes žije v Severním teritoriu a ve střední Austrálii několik tisíc, jako muzejní kuriozita pro turisty. Během krátké doby asi vyhynou úplně.

Bohumil Houser
Večer na jazeře Macquaire
(1949)

Stesk vzpomínek mi stéká z pera
neznámá hudba k srdci kráčí
s oblohou ponořenou do jezera
koupe se ve vlnách Jižní kříž
kreslí mi arabesky zapomenutí, –
bizardní holubice míru
údolí smaragdového Kašmíru
ledové pyramidy Himalájí,
které lidské sfingy neznají
podobny jsou více lvům nežli člověku
jak tomu bylo od věků.

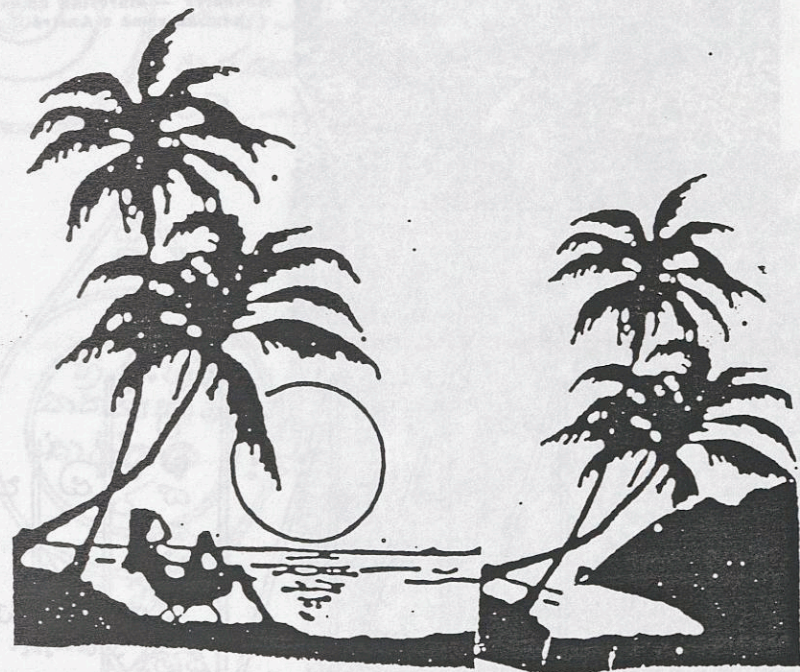
V zrcadle hlubin Tvých
magie australské noci
zakletá všechny je moudrost světa
jako pestrá paleta
milióny jiných světů;
jen vlny musí malé být,
aby se mohly zrcadlit
v krystalu sebepoznání...

Oči znavené harmonii barev
oblohy, kde převládá zlatá a modrá
měří Tvých břehů třistašedesátpět mil
od běžného roku však na rozdíl
nemají začátek a konec.

Dohlédneš pak, když nejsi sobec,
až do Belmondu pojícího jezero s Pacifikem
neb dokonce do Swansea na Cave Beach,
kde hukot moře hučí víc,
nežli jej básník dovede vnímat.

Soumrak padl mi do očí
platinový však štětec měsíce
rýsuje nový domov v tichu vln
hejna plameňáků a ibisů posvátných
obklopila mě – sochu zakletou –
do extáze samoty australské noci
pozorují mě, který pozoruje
usínající život po parném dni
z verandy hornické Teralby.

U nohou mi voda vzpěnila
uhoří milující mělčín kal
pro své hry lásky na jezeře...
Po hrázi spěchá lidský pár
okouzlen měsíční nocí
řeší samoty žár
běžnými experimenty v této Sféře
podle Pavlova či Mičurina
není to pak ničí vina.
Klid noci přerušil dravcův hlas
dlouho vibrujícím tichem;
přiletěl dravý pták
a jako vlkodlak
ulovil bezmocnou rybku hravě.
Odnáší ji s mými myšlenkami
přes horizont kontinentu
do neznámých, nebetyčných dálek...

Bohumil Houser: Perla na čelence Indie (1997)

V roce 1987 jsem podnikl ve svých šedesátipěti letech s přítelem Aloisem Jurákem dalekou cestu do Mongolska a Číny, kde jsem se zúčastnil Mezinárodní konference alternativní medicíny v Pekingu. Většina přátel mě tehdy varovala, abych tuto cestu pro vysoký věk zrušil a poukazovala i na povstání v Tibetu. Naše cesta byla soukromá záležitost, i když ji financovalo družstvo FOTOGRAFIA Zlín. Nepomáhala nám žádná cestovní kancelář, nebo státní organizace a museli jsme tenkrát překonat mnoho tragikomických situací, než jsme cestu vůbec nastoupili. Poslední překážkou byla atmosférická skutečnost, že letiště Moskva již 20 dní před naším odletem nepřijímalo žádná letadla pro katastrofální mlhu, která se takto vyskytovala asi každých deset let.

'Perlou na čelence Indie' nazývali Britové dnešní Sri Lanku, a radili ji ke třem nejkrásnějším ostrovům: Hawai, Bali a Ceylon (Sri Lanka). Navštívil jsem tento tropický klenot poprvé již v roce 1948 na lodi Protea, po křtu a překročení rovníku během plavby do Austrálie. Podruhé jsem Sri Lanku navštívil v roce 1950, když jsem se na lodi Generál Hahn vracel do Bremen v Německu. Lodě se vždy zdržely jeden den v Colombu a my měli možnost prohlédnout si město pod anglickou koloniální správou.

Zcela jinak to bylo s touto cestou na Sri Lanku. Kostky byly vrženy již v červnu 1996, kdy Medicina alternativa a universita v Colombu mě jménem Prof. Dr. Antona Jayasuriyu okázale písemně pozvala, abych se zúčastnil 34. Mezinárodní konference této organizace v Colombu ve dnech 27.–29. prosince 1996. Poněvadž postupně došly i další pozitivní náměty pro tuto dalekou cestu, tak jsem nabídku přijal, zejména proto, že Prof. Dr. Anton Jayasuriya se velmi zajímal o moje návrhy na léčení B. S. E. Krav, které podporovala i německá buddhistická společnost. Přesto, že Britské ministerstvo zemědělství trvalo na vládním rozhodnutí *neléčit* tato nemocná zvířata, nýbrž je hromadně likvidovat, počet zájemců o moji navrhovanou metodu neustále vzrůstal. Dalším motivem pro tuto dalekou cestu byly moje 25-leté styky s Buddhist Publication Society v Kandy na Sri Lance a s učiteli meditace jako byl Nyanaponika Mahathera z Forest Hermitage v Kandy. Prof. Dr. Karel Werner z Londýna mi mimo toho obstaral doporučení na presidenta Buddhist Publication Society v Kandy, Bhikhu Boddhi, který byl slavným buddhistickým učencem a spisovatelem. Ten zařídil prakticky celý můj pobyt v Kandy. Posledním motivem mé cesty byla návštěva u guvernéra Mezinárodního Lion klubu v Colombu, pana Michaela Ranjithe MJF, v akci 'stavění mostů' a mezinárodních styků, na kterou jsem měl jako zakládající předseda Mezinárodního Lion klubu v Brně nutně předpoklady.

Před odletem jsem se v době vánoční necítil dobře, nachladil jsem se, měl jsem silnou rýmu, v noci jsem se potil a velmi špatně spal.

Zabýval jsem se i myšlenkou odříct účast na konferenci pro zdravotní důvody a vzpomínal jsem i na varování paní primárky v lázních Jáchymov, že můj věk 75 roků není vůbec pro lety do tropických krajů vhodný, kam se normálně očkuje nejméně proti třem tropickým chorobám. Naproti tomu mě můj vnitřní hlas nabádal nepolevit v přípravách cesty a držet se starého vojenského hesla, že to, co mě nezabije, učiní mě ještě silnějším. Po Středním večeru jsem dlouho meditoval. Přesto jsem za noci asi šestkrát vstal a přibaloval další pro cestu potřebné věci.

Etnický konflikt mezi Tamily a Singhálci mě neodstrašoval a byl jsem naopak zvědav, jak v zemi s náboženskou tradicí může existovat něco jako partizánská válka nebo terorismus. Uklidňovalo mě, že Tamilští tygři již byli v defenzivě v severních částech ostrova, tj. daleko od Colomba a Kandy. Investoval jsem pro cestu hodně energie a můj příspěvek pro konferenci v Colombu 'Autourinová terapie v humánní a veterinární medicíně' byl již zařazen dle správy sekretariátu konference do programu. A tak se neúprosně přibližovala doba mého odletu, vánoce, poslední přednáška v Unitarii, nejnnutnější nové oblečení pro tropy a loučení s přáteli. Odjezd z Brna mi usnadnili mladí přátelé Petr a Lenka, neb chodníky byly zledovatělé. Nepodařilo se jim nastartovat automobil a tak mě doprovodili až k rychlíku. Cesta vlakem tichou známou zimní krajinou do Prahy rychle utekla.

Na nádraží v Holešovicích mě čekala neteř Alenka. Dali jsme kufr do úschovny a šli pěšky na Ortenovo náměstí. V bytě mojí švagrové mě již očekával synovec Jirka s manželkou a večer proběhl v dobré náladě, i když jsem cítil, že většina s mojí cestou nesouhlasí. Následující ráno přišel promrzlý syn mého synovce, Pavel a doprovodil mě na letiště, kde jsem vyčkal až do odletu.

Vše probíhalo podle plánu a tak jsem již po poledni seděl ve starém Boingu se značkou ČSA, který dlouho roloval, až se konečně za řevu motorů prudce odlepil a stoupal strmě až do letové výšky 9.500 m. Pod námi byla neproniknutelná vrstva mraků a letušky nás bavily předváděním záchranných plaveckých vest a používáním kyslíkových aparatur. Podle hlášení kapitána jsme letěli přes Budapešť, Bukurešť a Istanbul. Následovalo mezipřistání na Kypru v Larnace, kde vystoupili i moji sousedé, oba hráči golfu. Na Kypru jsme doplnili zásoby pohonných hmot a opět rychlý start do vzduchu. Moji noví sousedé se mi obdivovali, že ještě v pokročilém věku přednáším na mezinárodních konferencích a vyžádali si mé návštěvenky.

Přistání v emirátu Dubai bylo již z ptačí perspektivy slavnostním vánočním zážitkem. Město i letiště bylo přepychově osvětleno, svým moderním vybavením dávalo tušit bohatství tohoto naftového emirátu. Po přistání jsem se odebral na transit, kde mi úředník vydal palubní legitimaci, s odletem ze stanoviště 4. Bylo přesně 24 hodin, tedy půlnoc, když jsem se usadil v pohodlném křesle letištní haly nedaleko

stanoviště 4. Z rozmluvy s bohatým arabským inženýrem jsem poznal, že Dubai je nejlevnějším místem pro nákupy všeho možného zboží. Řekl: "Jestliže např. koupíte ve zdejším bezcelním obchodě auto Mercedes a pošlete si jej letecky do Berlína, tak vás stále ještě přijde o 5.000 DM levněji, než kdybyste jej koupil v Berlíně!" A stejně je tomu s ostatním zbožím, zejména s elektronikou, do Dubai se tradičně chodí nakupovat z celého světa!

Co dělat od půlnoci do odletu na Colombo v 8,20 27. prosince 1996? Nějakou dobu jsem si prohlížel zástupy arabských a pákistánských cestujících. Někteří měli sněhobílé turbany a pláště, pátek je u mohamedánů dnem svátečním a bílá barva je jejich sváteční barvou. Jiní měli pestré velké turbany a opět jiní moderní evropské oblečení. Vojáci, policisté i celníci měli na míru ušité uniformy. Na zdi ani nemohla chybět obrovská podobizna vládnoucího emíra z Dubai. Po nějakou dobu mě tato jedinečná podívaná unavila, tak jsem se šel oholit do umývárny, která zářila čistotou, byla moderní a hygienická. Pak jsem až do rána seděl vedle svého příručního zavazadla a meditoval, čas od času jsem se zvednul a trochu jsem se prošel. Konečně se přiblížilo ráno a já jsem se odebral k celníkovi na stanovišti 4. Zeptal se mě: "Nemáte náhodou ruční granát?"

Brzo jsem se opět ocitl v Boingu, tentokrát ale v moderním, s větší kapacitou sedadel. Směr letu Singapur přes Colombo. Letuška mě usadila mezi arabského inženýra a jeho syna a dceru, kteří letěli do Singapuru. Inženýr mi vyprávěl o naštových polích, já jemu o krásách Prahy a turistickém ruchu u nás. Když nás letuška pravidelně zásobovala jídlem, nikdy se nezapoměl zeptat, zda v jídle není vepřové maso. Na obrazovce se čas od času ukázalo naše letadlo, jak se blíží ke Sri Lance. Pasážeri byli pravidelně vyzýváni, aby za 7 amerických dolarů použili palubního telefonu a spojili se se svojí rodinou. Po třech hodinách letu se ozvalo hlášení, že budeme přistávat v Colombo a že teplota vzduchu je na letišti 35 °C ve stínu.

Při vystupování jsem nenesl pouze příruční zavazadlo, nýbrž i sportovní kabát, svetr a deštník. Marně jsem hledal faxem objednané taxi, bylo vedro a pot mi stékal z čela. Na letišti jsem se rovněž dozvěděl, že na konferenci přiletělo jen málo účastníků z Evropy, ale naopak byla ohlášena velká účast z Asie a Austrálie. Důvodem pro odřeknutí návštěv z Evropy byl etnický konflikt mezi Tamilskými tygry a Singhálci. Jak známo, regulérní válka se po obsazení měst na severu ostrova změnila ve válku partizánskou a teroristickou.

V této situaci jsem stačil vyplnit anglickou žádost o turistické vízum na 30 dnů a pak jsem zavolal do davu domorodců před celníci: "Je tady někdo z Mezinárodního Lion klubu?" K mému překvapení se ihned přihlásil zámožný obchodník, pan de Silva, který odvážel svým velkým autem několik svých příbuzných. Posadil mě vedle řidiče a řekl, že i on jede směrem do hotelu Sapphire, kde jsem měl faxem rezervovaný

pokoj. Řidič mě upozornil, že cesta do hotelu bude trvat asi hodinu. Kolem letiště bylo několik kontrolních stanovišť armády a na silnici zátaras. Naše auto však projíždělo bez prohlídek a kontrol. Mezi ozbrojenci byly i uniformované ženy.

Konečně jsme přijeli do hotelu Sapphire. Před hotelem tři ozbrojenci ze soukromé agentury, opodál vojáci se samopaly. V hotelu našli moji rezervaci a sluha mi odnesl zavazadla do pokoje v prvním poschodí. Pokoj byl prostorný, dvoulůžkový, s rádiem a televizí, klimatizací, sprchou a na stropě obrovský ventilátor. Přesto, že se již smrákalo, bylo v pokoji horko a dusno. Z okna jsem mohl pozorovat vrcholky palem a nahuštěnou dopravu na Galle road. V hotelu pro mne nebyla žádná zpráva. Vybalil jsem si věci a povečeřel v čínské restauraci ve třetím poschodí. Jídlo bylo dobré, ale značně předražené. Byl jsem jediným hostem. Večer se však ozvali moji přátelé z Lion klubu, kteří mě dopravili do hotelu. První noc jsem spal špatně, z ulice doléhal nepřetržitý šum dopravy a v místnosti bylo slyšet otáčení ventilátoru. Klimatizace byla špatně regulována a nepracovala na plno. Celou noc bylo v místnosti horko, takže stačilo se přikrýt pouze lehkou přikrývkou.

Ráno jsem vstal kolem 7 hodiny, osprchoval se a cvičil pranajámu. Potom se osobně dostavil šéf cestovní kanceláře, co mi měl včera zaříditi odvoz z letiště. Aniž by se za toto vážné nedopatření omluvil, sdělil mi, že mě profesor Dr. Jayasuryia, předseda konference, vyzývá, abych se okamžitě dostavil do Bandaranaikova památníku a konferenční haly. Vzal jsem si v hotelu auto, řízené mohamedánským řidičem, který hovořil dobře anglicky. Kolem Bandaranaikova památníku jsou krásné parky a v konferenční hale, přeplněné účastníky, byl čilý provoz. Na chodbě před konferenčním sálem byla řada stánků, kde se pro účastníky konference zdarma podávala káva, čaj, ovocné šťávy a obložené chlebíčky.

Zaregistroval jsem se a po krátkém setkání s předsedou konference mi bylo přiděleno čestné místo u předsednického stolu, vedle Tulku Rimpoche Gančena, který mě velmi srdečně přivítal a pak s rukou kolem mého krku jsme procházeli konferenční halou za cvakotu fotoaparátů a televizních kamer. Tulku Gančen mě vyznamenal již v roce 1995 na Mezinárodní konferenci v Mnichově tím, že mi daroval za můj referát o tibetské medicíně dlouhou modrou hedvábnou šálu. Tentokrát mi daroval dva výtisky svého nového buddhistického časopisu ve španělštině a angličtině a požádal mě, abych je předal Bhikku Boddhimu.

Tulku Gančena doprovázelo jeho deset žákyň z Itálie a Španělska a ty mi o přestávce předvedly na nádvoří konferenční haly zpívané léčebné mantry. Rovněž se ke mě přihlásili známí léčitelé z Portugalska, kteří měli německou národnost a seznámili se se mnou na mezinárodní konferenci v Mnichově. On byl statný vlasatý muž a často

mi nosil různá jídla a občerstvení ze stánků, umístěných na prostorné dvoraně a chodbě před konferenční halou. Oba mi slibovali, že za mnou po konferenci přijedou do Brna. Přednášky se odvíjely podle programu a týkaly se převážně akupunktury, elektropunktury, homeopatie a jen zřídka chiropraxe. Zejména na opětovných předváděních Kung Fu a Tai Chi účastníky z Číny a Taiwanu bylo vidět, že se představenstvo snaží udržet slavnostní ráz 34. výročí založení společnosti Medicina alternativa.

O přestávce mě zastavila mladá lékařka z Jižní Afriky, která trpěla posedlostí a jiná z Austrálie, která trpěla stihomamem. Okamžitě se kolem mě utvořila skupina fotografů a dělala snímky, jak nejstarší účastník konference z České republiky aplikuje metodu čínských magických hlásek v praxi.

Vedle mě seděla také psycholožka z Londýna a udělala několik snímků, jak mluvíme s Tulku Ganchem. Jiné sousedky byly z Indie a Malajsie. Ta z Indie byla katolička a matka pět dětí a když se dozvěděla, že mi zemřela má 95-letá matka, tak mi nabídla, že mě adoptuje. Její muž udělal pohotově několik snímků přírůstku do rodiny a se vším souhlasil. Ta druhá z Malajsie měla sice jen tři děti, byla hindka a rovněž mě byla ochotná adoptovat jako syna.

Můj referát symbol 'Autourinová léčba v humánní a veterinární medicíně', doplněná informacemi o mých nových poznatcích a vynálezech z oboru pyramidové energie, se setkala s velkým zájmem, a to zejména můj boj o záchranu BSE krav pomocí kombinované autourinové terapie a akupunktury (injektáží) do silových bodů zvířat. Jak ukazuje dnešní situace asi měsíc po konferenci, dostal jsem mnoho dopisů, kde mě pisatelé upozorňují na zprávy tisku, že se nemoc rozšířila díky tomu, že britská vláda zakázala její léčbu, i na ovce a kozy a nákaza se nezdá být širší v celé západní Evropě, takže Evropská unie zakázala dovoz masa z Velké Británie. Jiní pisatelé poukazují na to, že britský předseda v důsledku této epidemie prohraje volby, protože dal neléčením skotu možnost rozšíření choroby po celé západní Evropě.

Třetí den byla neděle a konference začínala až kolem jedenácté hodiny. Opět převažovaly referáty z oboru akupunktury a homeopatie a jeden případ magnetoterapie od Dr. Punamchand Rathi, který je rovněž odborníkem na fytoterapii. Jeho příspěvek symbol 'Electromagnetism, its source and activity in human structuresymbol' jsem dokonce dostal vytištěný. Znáám se s doktorem Rathi dobře od roku 1987 z Mezinárodní konference v Kodani, ale nyní, téměř po deseti letech se mi zdál zdravější a mladší než dříve!

Opět byly předváděny příklady Tai Chi a Kung Fu a to jak muži, tak i ženami. Pomalu se blížil večer a tma kolem konferenční haly houstla. Na večer byl připravován slavnostní program na rozloučenou, ale já jsem měl na poslední den naplánovanou dlouhou cestu rychlíkem do

vnitrozemí ostrova, před kterou mě varoval dokonce i majitel turistické kanceláře v Colombu. Doporučoval mi, abych jel osobním autem a nejezdil přeplněným rychlíkem, jak mi doporučoval Bhikkhu Boddhi ve svém dopise, ve kterém mě zval do Kandy. Odešel jsem o přestávce z haly a procházel se chvilku mezi palmami parku a náhle mou pozornost upoutal proužek světla motorové rikši. Nasedl jsem a přikázal řidiči, aby mě rychle zavezl do hotelu Sapphire. Cesta byla špatně dlážděná a brzy jsem poznal, že jedeme lesem a že to není stejná cesta, jakou jsem přijel. Měl jsem u sebe všechny doklady, letenku a všechny peníze a motorová rikša poskakovala po nerovné cestě v lesní tmě tak, že jsem se musel držet oběma rukama, abych nevypadl. Napadlo mě, že se řidič snaží o to, abych vypadl z rikši, ale nedalo se mluvit, motor hučel na nejvyšší obrátky. Rikša se nyní řítla neosvětlenými uličkami starého Colomba, které byly většinou pusté, jen ojediněle bylo vidět hloučky podezřelých mužů. Konečně se objevilo světlo Galle Road a zmizely mé obavy, že jsem se stal obětí mafiána, který mě zlikviduje někde na pobřeží oceánu. Zastavili jsme před hotelem Sapphire a k rikši pohotově přiběhli dva strážníci. Řidič požadoval 400 rupií, dvojnásobek toho, co jsem zaplatil za denní cestu na konferenci.

Přesto, že již bylo pozdě, zatelefonoval jsem do Kandy, že přijedu příští den večer rychlíkem co odjíždí z hlavního nádraží v patnáct hodin. Nepodařilo se mi však rezervovat si lístek první třídy s místenkou a tak jsem se odevzdal do boží vůle a šel spát. Druhý den jsem ještě posnídal v hotelu Ceylon Inn, asi deset minut od našeho hotelu, kde mají na nádvoří krásný plavecký bazén a ceny jsou zhruba poloviční jako v mém hotelu. Zvykl jsem si zde snídat a večeret s německým přítelem, který zde bydlí již několik měsíců. Kolem poledne jsem objednal taxi, naložil zavazadla a jeli jsme na hlavní nádraží. I zde byly četné zátarasy, vojenské a policejní hlídky vyzbrojené samopaly a kulometry. Marně jsem hledal v nádražní budově trhliny od obrovského atentátu, o kterém referovala naše televize. Nikdo z cestujících si nic podobného nepamatoval.

Auto zastavilo a okamžitě přiběhl mladý silný nosič, ukázal mi nádražní legitimaci, že je úřední nosič a chopil se se samozřejmostí mých zavazadel. Nezbylo mi nic jiného než za ním klusat do malé nádražní restaurace. Cestou se mi ještě podařilo koupit jízdenku první třídy s místenkou. Cena byla velmi levná. Můj nosič nemluvil anglicky, ale dobře se vyznal v lidské psychice a ve svém povolání. Složil mé zavazadlo v malé nádražní restauraci, nechtěl si nechat zaplatit a posunky dokazoval, že je mým přítelem a odskočil si pro svého nadřízeného přítele výpravčího, který již plyně mluvil anglicky a vysvětlil mi své postavení ve hře. Byl to on, co nevzdělanému nosiči obstaral legitimaci, opravňující dělat nosiče na hlavním nádraží v Colombu. Dali jsme se do hovoru o cestě do Kandy, kam cestoval tímto expresem vždy po skončení své služby. Nabízel mi pohotově

laciné ubytování v Kandy a velmi se divil, že jsem pozván od takové honorace, jako je buddhistické nakladatelství. Rekl mi, že na Sri Lance je 70% buddhistů. Mají velké slovo i ve vládě a celé administrativě a hospodářství země. Divil se, že pocházím ze železničářské rodiny, že můj otec, bratr i synovec byli zaměstnanci železnic. Také se zajímal o to, jak můj bratr zahynul při srážce vlaků u Varína na Slovensku. Asi po hodině přiklusal můj nosič a bez mluvení se chopil mých zavazadel a následován mnou je zanesl až na mé místo ve vlaku. Venku bylo vedro 35 symbol 176 \f "Baskerville Win95BT" \s 10C ve stínu a ve vlaku bylo dusno a vedro, žádná klimatizace. Nyní si však nosič nechal dobře zaplatit a nechtěl se spokojit ani se 100 rupiemi. Já jsem se však držel své ceny a okolní cestující stáli kupodivu na mé straně a tak zase odběhl. Za stovku rupií se domorodec umí dobře najíst, a to na celý den!

Cesta vlakem do Kandy, jestliže máte pohodlné místo k sezení, je romantická a skutečné dobrodružství. Počáteční velkoměstská periferie z lehkých baráček a malých chatiček, které nemůžeme pro odlišné klima v ničem srovnávat s našim středoevropským standardem se postupně mění v tropický venkov s tropickými lesy, rýžovými políčky, lučinami s pasovými buvoly a s říčkami s krásnými písčivými břehy a hrajícími si dětmi. A všude, kam se podíváš, statné palmy, většinou obtěžkané trsy kokosových ořechů. Později, blíže Kandy, vlak projíždí řadou tunelů, šplhá se do vysokých strání a koleje se vinou nad krkolomnými stráněmi a skalnatými srázy hor. Vlak staví snad jednou za celou cestu a v tom je to skutečný expres. Jenže on nejede, on poskakuje jak dopředu, tak i do stran, takže se musíš držet, abys nespádl ze sedadla. Dveře našeho vagónu první třídy byly otevřeny i za jízdy a kolem toalety stáli muži s roztaženými rukama a dávali mi najevo, že nemusím mít strach, že vypadnu z jedoucího vlaku. Úcta ke stáří je tam mnohem větší než u nás a průměrný věk mužů se pohybuje kolem 58 let. Většina cestujících, i dětí, byla pěkně oblečena a celkem bylo vidět jen velmi málo podvyživených lidí. Cestující se chovají i v přeplněném vlaku důstojně a klidně. Vzpomínám si ještě, že na nádraží jsem se setkal s buddhistickými mnichy, byly to děti. Mladšímu bylo sotva deset a starší měl asi šestnáct. Oba se chovali důstojně a číšník jim donesl limonádu zdarma. Jídlo nechtěli, protože mniši nesmí po třinácté hodině až do rána nic jíst.

Horské útesy přibývaly a brzo jsme zastavili na nádraží v Kandy. Nebyl tam žádný nosič a tak jsem musel nést všechna svoje zavazadla k východu sám. Tam mě již čekal pán Harilal Wickremerante z buddhistického nakladatelství a odvezl mě svým moderním vozem do komplexu menších budov, který normálně pronajímá cizincům. Kolem dolu jsou krásné tropické zahrady a vše je umístěno na návrší blízko jezera a chrámu Buddhova zubu. Po delším rozhovoru, kterého se zúčastnila i jeho manželka, mě předal svému sluhovi, který byl od té doby i mým osobním kuchařem. Připomínalo mi to pohádky z "Tisíce a jedné noci". Nebylo potřeba nic říkat, ani "stolečku prostřít se" a večere

byla na stole. Sluha pečlivě sledoval jak večerím a stále přinášel něco nového ze své zázračné kuchyně.

Po večeri jsem s panem Wickremerante pokračoval v rozhovoru, on se zajímal o konferenci a nové objevy v medicíně. O naší republice a Praze něco znal z vyprávění našeho psychologa Dr. Mirka Frýby, který navštívil jako známý psycholog Kandu několikrát a dokonce uvažoval o vstupu do kláštera jako bhikkhu. Nakonec jsme se rozloučili. Na Sri Lance se nedrží jako svátek ani Nový rok, ani Silvestr. Osaměl jsem a po nějaké době se z města ozvalo bouchání raket a střelba. Byla tmavá noc a v místnosti byli komáři. Sluha před odchodem zapálil jakousi dýmovnici v podobě hada, aby odháněla komáry, ale strašný zápach této orientální pomůcky narušil můj spánek, i když jsem byl vyčerpan. Střelba a bouchání raket se přibližovalo. "Co kdyby se do toho vložili Tamišští tygři", napadlo mě. Stúplo mě několik komárů a já uvažoval, zda mám použít tablety proti malárii. Místo příkrývky jsem měl jen prostěradlo, ale to stačilo. K ránu praskot a hluk výstřelů dozněl a sluha přinesl konvici s čajem. Oznamil mi, že bych měl sestoupit do jídelny a nasnídat se. Kolem deváté přijeto auto z buddhistického nakladatelství a řidič mi sdělil, že má příkaz dovézt mě do Forest Hermitage k slavnému učenci a spisovateli Bhikkhu Boddhimu. Byl to on, který po smrti Nyanaponiku Mahateru převzal vedení Lesní poustevny. Původem to byl vysokoškolsky vzdělaný Američan, ale po promoci se rozhodl stát mnichem a plně se věnovat studiu, meditaci a plodné spisovatelské práci.

Z počátku jsme ujížděli po pěkné asfaltové cestě, která však končila v lese na rozcestí, kde veřejná cesta přecházela na pozemcích kláštera v soukromou. Ta se postupně zhoršovala a zužovala a stále jsme stoupali do kopce. Pojednou řidič prudce zastavil, kolem nás oblaka prachu. To stádo velkých opic hledalo zbytky potravin na smetišti a vše energicky prohledávalo a rozprašovalo.

Setkání s Bhikkhu Boddhi, který mě již očekával, bylo přátelské. Předal jsem mu pozdravy Tulku Rimpoche Gančena a jeho nové časopisy a samozřejmě i kopii mého referátu na Mezinárodní konferenci. Líčil jsem mu svou práci za záchranu BSE krav v Británii a moji více než třicetiletou práci v Unitarii, kde již desítky let slavíme i Vesak, práci v Jóga klubu Sati a referoval o již osmnáctileté tradici letních meditačních táborů Jóga klubu Sati s převážnou náplní cvičení praktické meditace a bdělé pozornosti.

Protože toho dne bylo více návštěv, tak jsem se musel rozloučit a vrátit se do Kandy, kde jsme navštívili velké nakladatelství Buddhist Publication Society. Zde totiž pracoval i můj hostitel, člen představenstva tohoto nakladatelství a přítel mnicha Boddhiho pan Harilal Wickremerante. Prohlédl jsem si velký počet krásných knih a příruček, vydaných od roku 1958. Dvě knihy jsem si koupil a chvíli hovořil i s ředitelem. Vrátili jsme se kolem jezera a chrámu Buddhova

zubu do mého dočasného obydlí na 24 Rajapihilla Mawatha. Opět se opakoval koloniální rituál s osobním sluhou a kuchařem při servírování bohatého oběda.

2. ledna, krátce po snídani, jsem opět odjel do botanické zahrady, která leží již mimo město a která je svého druhu světovým unikátem. Obdivoval jsem se jedinečným palmovým alejím, prastarým a vzácným stromům, které před více než sto lety zasadili britští guvernéri a generálové. V celém rozsáhlém areálu nebyl žádný skleník, vše bylo usazeno jako na dlani v této rajske tropické přírodě. Orchideje a nespočetné druhy tropických květin bujely zářivou krásou. Teprve nyní jsem si uvědomil, že tento ostrov, až na malé výjimky na severu a na východě, nezná žádné období dešťů, ani hurikány a smršťe či záplavy a má nadbytek slunečního svitu po celý rok. Jen si představte tento opravdu rajský stav - lehké letní oblečení, sportovní lehkou obuv a obrovské úspory na domovním otopu! Návštěvníci a místní milenci procházeli touto rajskou zahradou s posvátnou úctou a chovali se velmi kulturně, takže ojedinelí hlídači nemuseli vůbec zasahovat a jen s úsměvem zdravili návštěvníky. V Kandy je značně smíšené obyvatelstvo, jak Singhálské, tak i Tamišské, ale po etnickém konfliktu nebylo ani slechu.

Vypili jsme s řidičem džus a obdaroval jsem prosícího invalidu a jeli jsme si prohlédnout největší bílou Buddhovu sochu, která dominovala na návrší nad Kandy. Viděl jsem již dříve obrovské Buddhovy sochy v Číně ve chrámu a klášteře Yong He Gong u Pekingu, některé z nich byly až 15 metrů vysoké. Tato však byla ještě větší a mohutnější a putovalo k ní velké množství poutníků. Vyjžděli jsme po serpentinách stále do kopce a řidič se bděle vyhýbal poutníkům, kteří za velkého vedra pochodovali do kopce ve velkých zástupech. Na konci naší cesty, na vrcholu hory, jsem musel jako cizinec zaplatit velké vstupné. Přivítal mě mladý mnich, asi desetiletý, který mi opět uvázal na zápěstí provázek, jak to již dříve činili při návštěvách buddhistických klášterů jiní mniši. Na zpáteční cestě jsem ještě navštívil chrám Buddhova zubu, před kterým se disciplinovaně formovaly velké zástupy buddhistů. Před chrámem stál pestře zbarvený slon.

Odpoledne po obědě za asistence sluhy, jsem se přestěhoval do mezinárodního meditačního centra, nazývaného Lewela Meditation Centre, které vede mnich německého původu Analayo (Dharmasoka Mawatha 150). Byla mi svěřena jednoduchá světnička s jednou postelí a jedinou židlí, ale jinak byla budova velmi dobře vybavena velkou knihovnou s výhledem na tropické lesy, za nimiž se vypínaly téměř neustále viditelné velehory jako Tatry. Poprvé jsem byl poučen, jak používat síť proti moskytům nad postelí, ale nebylo to třeba. V meditační hale byla v rohu krásná bílá socha Buddha a dostatek místa. Ve směru k horám byla budova otevřená, takže tvořila jakousi verandu, kde byla střecha držena krásnými antickými sloupy, takže vše s čistým vzduchem a čistým nebem připomínalo pobyt na řeckých

ostrovech. V zahradě byly i kokosové palmy, obtěžkané ořechy. V budově byly 2 toalety a sprchy.

Rozvrh hodin byl velmi jednoduchý a praktický: od 5 do 7 hodin hromadná meditace, od 7 do 8 vydatná snídaně - rýže, hodně zeleniny, papaja, mango, banány, kokosové ořechy, chleba a koláče, několik druhů čaje, vitamínové produkty Nestlé a samozřejmě horká voda. Po snídani byla povolena duchovní rozmluva mezi žáky a někdy i s učitelem, německým mnichem. Byl to velmi vzdělaný mladý muž, dokonale ovládající čtyři jazyky, ze kterého navíc vyzařovala kamarádská autorita a nesmírná dobrota. Oběd byl připraven většinou rovněž z darů laiků, ale tu a tam se něco přikupovalo, jako například pečivo, zákusky, keksy a podobně. Oběd začínal po 11 hodině a od dvanácti hodin byl zákaz mluvení, uklízení, smělo se pouze individuálně meditovat, nebo studovat hodnotnou duchovní literaturu, týkající se původního buddhismu, ale také moderní psychologie a psychotroniky. Na stěnách byly rovněž plakáty, propagující Surya namaskar a jogické asany. Ovšem hatha jóga a qigong, nebo i tai chi se v prostorách meditačního centra cvičit nesmělo. Na přilehlé louce ale samozřejmě ano. Všichni obyvatelé této viháry se musely v prostorách domu pohybovat bosí a velmi tiše. Večerní meditace se konala opět hromadně v meditační hale, na zemi byly krásné rohože. Já směl jako starý člověk v sedmdesáti pěti letech meditovat na židli. Nebyla to výjimka, protože i mniši, kteří dosáhli mého věku, meditovali v křeslech. Bylo nás opravdu málo, neboť každý obyvatel viháry měl svůj pokoj. Již asi 14 měsíců zde byl mladý německý doktor polytologie, který chodil po každé snídani nakupovat a vždy mi nabízel evropský chleba nebo koláče. Dále zde byl brazilský světoběžník, buddhista, který byl již 8 let na cestách mimo svoji rodnou vlast, převážně v Číně a Japonsku. Nyní zde čekal na zprávu ze Šanghaje o svém zaměstnání. Zástupce vedoucího byl účetní a pokladník, Singhálec, velmi upřímný a mravný člověk, plný soucitu, porozumění a dobroty.

K naší viháře patřila ještě malá kuchyně, nacházející se v přístřežku budovy, prakticky jen střecha ohraničená vzdušným plotem. V té pracovali starí manželé a svému povolání dobře rozuměli. Začal jsem se méně kriticky evropsky dívat na jednoduché příbytky. V zemi, kde je celý rok teplo a jen málo prší, jsou zcela jiné podmínky nežli u nás a masívní cihlové stavby, které mají chránit před sněhem, mrazem a silnými dešti by tam neměly smysl. Velký dojem na mě udělala návštěva mladé anglické buddhistky a jejího hluchoněmého snoubence. Při návštěvě ona poklekla před naším mnichem na kolena, pak mu položila hlavu k nohám a jako dar mu nabídla pytel vzácných vitamínových konzerv a čajů značky Nestlé. Jinak ženy nemají zásadně do budovy meditačního centra přístup. Také jsem zažil návštěvu místního mnicha ze sousedního kláštera, který u nás posnídal a pak šel do meditační haly meditovat. Od prvního dne jsem se do tohoto

prostředí dobře začlenil a cítil se velmi dobře, jako v mé pravé vlasti. Ano, několikrát jsem pocítil živou touhu v tomto prostředí zemřít, ale pak jsem si uvědomil, že mám jen turistické visum na 30 dní a doma mě čeká mnoho povinností ve veřejné činnosti a rozpracovaných spisech. Náš německý mnich dbal na to, abych se cítil dobře a dobře jedl, učil mě jíst papaju, rozsekávat kokosové ořechy a míchat jejich vodu s kokosovým máslem uvnitř ořechů a takto připravovat vydatný a zdravý nápoj.

V den mého odjezdu, tj. v sobotu před obědem, jsem byl vyzván naším mnichem, zda bych se chtěl v poledním žáru zúčastnit těžkého strmého výstupu k jeho nové meditační chatě na vrcholku hory. Přikývl jsem na jeho výzvu, i když mě několikrát varoval, že cesta je těžká a nebezpečná. Výstupu se zúčastnili všichni obyvatelé naší viháry a stoupali statečně do strmého kopce, který místy připomínal stěny horolezeckého výstupu. Pojednou se na malé rovince vyřítili proti nám čtyři psi, jejichž štěkot nevěstí nic dobrého. Náš mnich se však pevně rozkročil, roztáhl proti nim své paže a kupodivu psi přestali štěkat a zůstali ležet na břichu, dokud jsme nepřešli. Bylo strašné vedro a byl jsem dokonale propocen, když jsem s posledními silami došel k malé, evropské chatičce. Byl od ní krásný rozhled na Kandi, tropické zelené lesy a v dálce na jasné panorama velehor. Mnich mě přátelsky poplácal po zádech a řekl: "To jste dokázal opravdu mnoho, nikdy sem ještě nikdo ve vašem věku nevystoupil. Opravdu jsem nevěřil, že se sem vyšplháte!" Při sestupu mě často držel za ruku a i ostatní mě zajišťovali před pádem, neb cesta dolů byla ještě obtížnější a riskantnější nežli nahoru. Po obědě přijelo opět auto a naložilo má zavazadla. Cizinci platili v meditačním centru asi 150 rupií denně za celý pobyt i s jídlem, což jsou asi 3 americké dolary. Napadlo mě, že bych v tomto tropickém ráji mohl meditačním způsobem zakončit svůj život daleko zdravěji a moudřeji, nežli v dobrém sanatoriu.

Vlak se rychle rozjel a já jsem dobře seděl na místě pro kněze, i když to byla druhá třída. Vozy se téměř nelišily od první třídy. Zprávy o přeplněných vlcích byly tedy přehnané. Vlak poskakoval všemi směry, namáhaný materiál skřípěl a vrzal, no musel jsem se dobře držet, abych ze sedadla nespadol! Z okna bylo vidět všude zelené tropické lesy a malá rýžová políčka. Ve vlaku všude lehce, ale slušně oblečení lidé, dobře živení, žádné stopy po etnické válce s Tamilskými Tygry! Cestující byli tiší, nikoho nerušili, ale vždy byli ochotní poradit a pomoci. Po třech hodinách projížděl rychlík chudobnou periferií velkoměsta a zastavil na hlavním nádraží v Colombu. Opět se objevil přede mnou můj známý nosič a mával nosičským průkazem jako dříve. Posbíral samozřejmě jako dobrý příbuzný má zavazadla, vše si naložil na hlavu a pak spěchal rychlým krokem kolem ozbrojených vojáků k východu tak, že jsem mu sotva stačil. Před nádražím stál starý Volkswagen z padesátých let a starý řidič již otevíral dveře. Nosič dostal opět 100 rupií. Rozhodl jsem se vrátit do hotelu Sapphire, neboť jsem očekával,

že tam bude ještě nějaký vzkaz z Lion klubu nebo z nemocnice profesora Dr. Jayasuriyu. Ale nebylo tam nic, než jen strašné dusno v pokoji, než jsem zapnul klimatizaci a velký ventilátor. Pak jsem šel na večeri do sousedního hotelu Ceylon Inn, kde již sedělo kolem bazénu několik německých hostů. Připadali mi velmi blízcí a přátelští a jeden z nich si ihned ke mně přisedl a podal mi přátelsky velmi cenné informace, neb již byl na Sri Lance po dvanácté, naposledy jako invalida již šestý měsíc. Ukázal mi svůj dvoulůžkový pokoj a sdělil, že pítí jen 10 amerických dolarů, tj. jen třetinu toho, co já v sousedním hotelu Sapphire bez plaveckého bazénu. Jiný německý turista mi hlásil, že v Německu je v této době -25 symbol 176 \s "Symbol" \s 10C a že nebude domů spěchat, neboť tady na Sri Lance - a speciálně v Colombu - slunko svítí po celý rok stejně a jen v květnu a červnu pálí více, než kdy jindy. Můj nový přítel se představil jako Harry Heckel z Konstanz a znal tento hotel z dob největší turistické konjunktury, kdy byl velkoryse propagován jako zázrak v reklamě firmy "Neckerman". Pozdě v noci jsem se vracel přeplněnou ulicí Galle Road do svého hotelu. Ale ještě před mým odchodem přišla k našemu stolu dobře oblečená stará žena s katolickým knězem a ukazovala nám černě orámované parte o náhlém úmrtí svého syna. Oznamení začínalo slovy: "... neb dobrotivý Bůh povolal k sobě vašeho syna." Bylo mu 20 let a byl zastřelen hlídkou na ulici města Jaffa na severu země. V hotelu, jak jsem se od Harryho dozvěděl, bydlelo hodně uprchlíků ze severní části Sri Lanky, tj. z míst, kde se ještě vede partyzánská válka. Harry mě opětovně ujišťoval, že to není etnická válka, ale válka řízená ze sousední Indie.

Návrat do hotelu a touha po odpočinku se však nesplnila. V prvním poschodí mě zastavili ozbrojení vojáci a policisté, kontrolovali můj pas a turistické vízum, chovali se ke mně - snad pro můj věk - přátelsky a uvolněně, ale na chodbě jsem viděl stát místní obyvatele čelem ke zdi se zdviženýma rukama, kteří byli podrobena důkladné osobní prohlídce. Jiní členové hlídky prohlíželi hotelové pokoje, ale mne již vynechali. Bylo vidět, že se jedná o zkušenou bojovou jednotku.

Na druhý den po snídani jsem se spojil telefonicky s guvernérem distriktu 306 Colombo Mezinárodního Lion klubu a měl jsem štěstí, že se mi osobně ozval. Slíbil, že za chvíli ke mně do hotelu přijede a půjdeme spolu k moři do známého hotelu Mount Lavidia. Skutečně přijel brzo. Byl to typ úspěšného podnikatele a anglického gentlemana. Vyzařoval přirozenou autoritu, což pocíťovali a respektovali i zaměstnanci hotelu. Přijeli jsme k moři jeho vozem; před hotelem, postaveném v klasickém britském koloniálním stylu stáli vrátní a sluhové v tropických helmách a koloniálních uniformách. Vyšli jsme po schodech na nejvyšší terasu, odkud byl krásný výhled na Indický oceán, krásně písčité pláže s palmami a v dálce se rýsovaly moderní třicetiposchodové výškové stavby v přístavu Colomba. Sedli jsme si do stínu a já vykládal panu Rajnichovi, že již jsem v Colombu vlastně

pořetí. Poprvé to bylo ještě za britské koloniální vlády v prosinci 1948, kdy jsem jel do Austrálie lodí Protea, která na den zakotvila tady v přístavu a Colombo mi tehdy připadalo jako jakési okresní městečko. Nyní však, za pouhých padesát let se rozrostlo v rozsáhlé milionové velkoměsto s neobyčejně hustým silničním provozem. Všiml jsem si, že se v moři při teplotě 29 symbol 176 \s "Symbol" \s 10C nikdo nekoupal. Písek na pláži byl tak horký, že Evropané po něm nemohli bosí chodit. V menším úhledném bazénu se sladkou vodou však plavalo několik plavců. Zatímco jsme popíjeli džus a kávu, vyprávěl jsem mu o svém příspěvku na Mezinárodním kongresu alternativní medicíny v Kongresové hale, vyřídil jsem mu pozdravy prezidenta našeho L.C. klubu Brno a předal mu naše klubové vlaječky. Vyřídil jsem také pozdravy našeho guvernéra Dr. Rudolfa Vévody a navrhl jsem, abychom navázali mezi našimi kluby lionskou spolupráci podle programu "stavby mostů" mezi Liony různých zemí. Navrhoval jsem mu, že bychom mohli začít uvažovat o zaškolení asi dvou očních lékařů z Colomby na moderní metody oční chirurgie a transplantace v naší brněnské klinice a dále jsem doporučil, abychom společně seriózně provedli seriózní průzkum možnosti postavení moderní solární velkoelektrárny v Colombu, ve velkoměstě, které má snad největší a nejdelsí počet slunných dnů s vysokými teplotami, které by francouzští odborníci pokládali pravděpodobně za rentabilní a ekologické využití sluneční energie. Rekl jsem mu, že jsem nedávno četl v časopise "Stern", že sluneční energie je ekologicky nejčistší energie a že slunce vysílá na Zemi 2000 krát více energie, než by potřebovalo celé lidstvo. Pan Rajnich přijal jako podnikatel mé návrhy a byl s nimi spokojen, neboť tvrdil, že solární energie se již používá dle rakouského rozhlasu již po léta v rakouském zemědělství a nejdále je tato technologie rozvinuta ve Francii, se kterou se na úrovni Lionů spojím a obstarám podrobnější informace od podniku, který se zabývá stavbou solárních elektráren.

Guvernér Michael Rajnith mi naproti tomu vyprávěl o své účasti na nedávném světovém kongresu Mezinárodních Lion Klubů v Montrealu, kde má také bratra lékařem. Jeho mladší dcera studuje v New Delhi v Indii ekonomii a jeho starší dcera pracuje v jeho podniku. Má dobré syky s japonskými Lion kluby, které podporují i finančně liony na Sri Lance. Pozval mě na oběd do své rodiny. Po výborném obědě mě odvezl opět do mého hotelu a já jsem jej i jeho paní pozval na večeři do známé restaurace. Ovšem toto druhé setkání se konalo až za dva dny večer. Během tohoto setkání jsme opět hovořili o našich navržených lionských projektech a při loučení mi pan Rajnich slíbil, že zařídí můj odvoz na mezinárodní letiště v Colombu, které bylo od mého hotelu vzdáleno asi 35 km. Doba odletu byla dle letenek stanovena na 9. 1. ve čtrnáct hodin směrem na emirát Dubai společností Air Lanka. Ve volných dnech jsem chodil za mým německým přítelem na snídane a večere do hotelu "Ceylon Inn" a měli jsme dlouhé debaty o Sri Lance. Daroval jsem mu knihu o buddhismu

na Sri Lance v němčině, která se mu velmi líbila. Jednou večer mě překvapil výrokem, že už má života dost a že se rozhodl spáchat sebevraždu tak, že bude plavat co nejdále do oceánu, až ho zachytí mořské proudy a on se utopí. Podařilo se mi však rozmluvit jeho úmysl lícením, že smrt utopením není nic příjemného a že se často v takových případech stává, že se sebevrah těsně před vysílením rozhodne pro život, ale je již pozdě a tragicky zemře. On se mě snažil přimět, abych svůj pobyt na Sri Lance prodloužil, že už si na naše pravidelné debaty zvykl, ale nedalo se nic dělat, neboť jsem měl zpáteční letenku. 9. ledna kolem desáté pro mě přijel pan guvernér Rajnich a odvezl mě osobně na Mezinárodní letiště. Při loučení před letištní halou se mě ještě zeptal, zda mám v pořádku letenku a pak jsme se rozloučili. Ovšem v odbavovací hale mě zadrželi a sdělili mi, že můj let byl stornován a proto že odletím až v 21 hodin, ale stejně stihnu svůj let ve 320 z Dubai do Prahy. Bylo to napínavé a vyčerpávající čekání, ale nakonec půl hodiny před odletem se přece jedno místo pro mě našlo a mohl jsem odletět. Dubai mě přivítal svým krásným osvětlením a moderním letištěm, kde jsem se již cítil jako doma.

10. 3. 1997

Smidars 67

Bohumil Houser
Colombo 1948 (Britská kolonie)
(Prosinec 1948 na palubě lodi "Protea")

Temnou nocí vlny sviští
lod' má stoupá stále výš
z nebe padají meteory
zdá se, že moře zešílíš.

Colombo, za ranních červánků,-
rozsvícený hřbitov na úsvitě,
plameny bizardních požárů
rýsují se téměř určitě.

Přístavní hráze samý chaos -
palmy bezradně zvedají ruce
smějí se bílým žebrákům
neb neslyšely nic o Nauce.

Holandský hřbitov zarostlý travou!
Opodál v tichu "Victoria parku"
na trůně Její výsost sedí
majestát Šfingy s prázdnou hlavou!

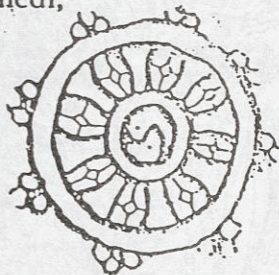
Tři sta let prošlo kolem holandských hrobů!
Tři sta let! Co je to tři sta let?
Pyšné jejich lodě dávno zrezivěly,
nestálost dál otáčí svět!

A Britové, noví mocní páni,
perlu zde našli pro čelenku Indie,
sláva pozemská za vteřinu zmizí,
když nová síla slaví orgie!

Tři století do zarostlých hrobů hledí,
jak šťastný úsměv Guatamy,
na utrpení nesčetných miliónů
připoutaných okolo samsary.

Je horko dnes v Colombu!
to cítí i staré stříhy uniforem
bílé obleky britských snobů
nervózně pobíhají kolem...

A slza padá, vodnatá slza,
bez soucitu hledím ke břehům
jak fotografický aparát přihlížím
k prohraným dostihům!

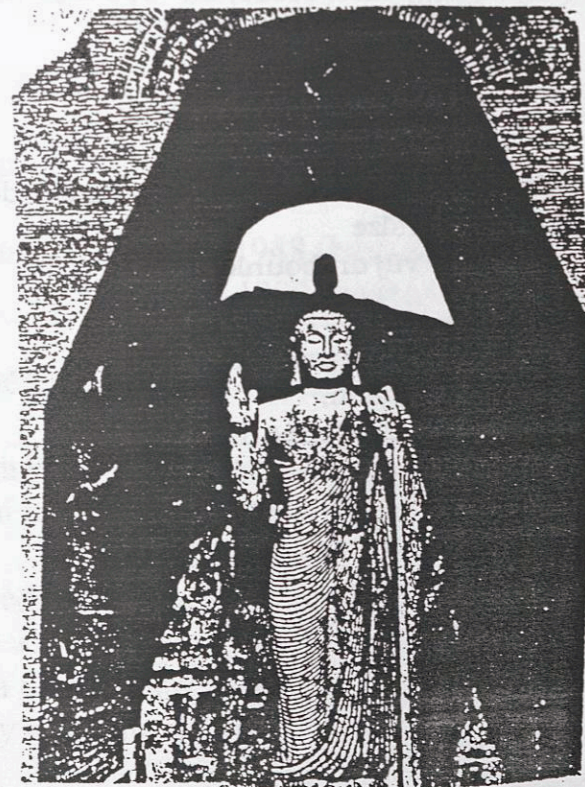
Bohumil Houser
Colombo 1997
(V Colombu po 50 letech,
prosinec 1997, hotel Sapphire)

Oknem vzývám světlo noci
safírovou hudbu vánoční
legie vozů na Galle Road
pádí, kam nelze dohlédnout.

Colombo omládlo této noci,
tančí ve vedru na Boží hod
zestárl básník bez pomoci
na rovník přišel slavit Nový Rok!

Řev vlnění Indického oceánu
řítí se lavinou padesáti let
vlnění smrti a rození.

Symfonie světla ožívají v ránu
andělé začínají modlitby pět
Mája, samsaró, blouznění!

Jarmila Plotěná
MODLITBA

Naše životy Ti leží u nohou,
co víc Ti říkat, Pane,
znáš dny každého z nás,
vždyť jsou Tvým dílem.

Ve chvílích osamění
kéž zaslechneme Tvůj hlas,
že není marné naše putování,
že po stupních za Tebou
nekráčíme sami.

Nemůžeme Tě nehledat, Nevýslovný,
vždyť provází nás Tvá hvězda,
sladkostí hory Karmel
dýchají Tvoje květy každého dne.

Zůstáváš s námi, když voláme, že jsi odešel
i v nejtěžší slze
se třpytí Tvůj drobaunský smích.

Magnetická hora na vrcholu Cesty
zaniká v mlhách,
ale tiché Světlo jejího majáku
z ů s t á v á ...

POUTNÍK
Obsah

1. Jarmila Plotěná: M e d i t a c e 1
2. Bohumil Houser: Meditace v australském pralese 2
3. B. Houser: Cesta k australským domorodcům..... 4
4. B. Houser: Večer na jezeře Macquaire..... 8
5. Obrazová příloha: Svědkové pravěku..... 10
6. B. Houser: Perla na čelence Indie (1997)..... 12
7. B. Houser: Colombo 1948 (báseň)..... 26
Colombo 1997 (báseň)..... 27
8. J. Plotěná: Modlitba..... 28

Odpovědný redaktor: Rev. Jarmila Plotěná
Redakční rada: Rev. J. Plotěná, Dr. B. Houser,
Rev. M. Mikota

Foto: Svědkové pravěku (z časopisu VLASTA 1969)
Ilustrace a graf. úprava: Dr. J. Holub, J. Plotěná
Mantry a jantry: Dr. O. Pertold: Simhalské amulety,
talismany a říkadla, P. 1925 (s. 38-47)

Skopce 21. 3. - 20. 4.

Býk 21. 4. - 20. 5.

POUTNIK

